

การศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการในการเสริมสร้างความสามารถ
ทางการพูดภาษาจีนสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี
The Study of Problems and Needs to Enhance Undergraduates' Chinese
Speaking Ability

ภัทรปภา ทองแท่งใหญ่ (Phattharapaphar Thongthaengyai)*

อารดี เก้าเอี้ยน (Aradee Kao-ien)**

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน และสภาพปัญหาการพูดภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษา และ 2.) ศึกษาความต้องการจำเป็นของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา และนักศึกษาที่เรียนสาขาภาษาจีน/การสอนภาษาจีน โดยเป็นการเลือกแบบเจาะจง(Purposive Sampling) เครื่องมือแบบสัมภาษณ์ข้อมูลพื้นฐานและความคิดเห็นของอาจารย์ และแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีน การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1. นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเรียนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่มีเชื้อสายจีนและไม่ได้ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารกับครอบครัว แต่เลือกศึกษาด้านภาษาจีนเนื่องจากเล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาจีนในยุคปัจจุบันและการใช้ภาษาจีนประกอบอาชีพในอนาคต อีกทั้ง นักศึกษาบางส่วนเลือกศึกษาภาษาจีนเพราะอยากเป็นครูสอนภาษาจีนตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในด้านสภาพปัญหาการพูดภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษาพบว่า 1) นักศึกษาออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาจีน เช่น zh ch sh z c s r ü e ไม่ถูกต้อง 2) นักศึกษามีคลังคำศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสารไม่เพียงพอ 3) นักศึกษามักจะเรียงเรียงประโยคภาษาจีนตามไวยากรณ์ภาษาไทย 4) นักศึกษาใช้เวลาในการเรียงเรียงประโยคภาษาจีนค่อนข้างนาน 2. ด้านความต้องการจำเป็นของอาจารย์ผู้สอน และนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีน พบว่า อาจารย์ผู้สอน และนักศึกษาเห็นตรงกันว่าควรมีการสร้างรูปแบบการเรียนการสอนที่สามารถส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาจีนของนักศึกษา โดยจะต้องให้นักศึกษาฝึกฝนการพูดออกเสียงภาษาจีนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ อีกทั้งควรใช้วิธีการสอน การวัดประเมินผลที่หลากหลาย ควรเพิ่มเวลาเรียน เนื้อหาในตำราควรมีความทันสมัย มีหัวข้อที่สามารถเทียบเคียงได้กับบริบทในชีวิตประจำวันของนักศึกษา และควรแฝงเนื้อหาวัฒนธรรมจีนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจบริบททางวัฒนธรรมจีนมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : ความสามารถทางการพูดภาษาจีน สภาพปัญหา ความต้องการจำเป็น นักศึกษาปริญญาตรี

*อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาการสอนภาษาจีนนานาชาติ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

**อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาการสอนภาษาจีนนานาชาติ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ABSTRACT

The research aimed 1) to study the basic information and the problems of undergraduate students on basic Chinese speaking abilities, 2) to study the needs of instructors and students to improve their Chinese speaking abilities. The population scope in this research was separated into 2 groups including teachers teaching Chinese in higher education institutes and undergraduate students either studying Chinese major or Chinese teaching major. The population used in the research was chosen by purposive sampling, the instructors' interview form and student's questionnaire survey were used as research tools. The data is analyzed by percentage, means, standard deviation and content analysis.

According to the research, the results shown that 1) Most of the students have started studying Chinese since high school. Most of them are not Chinese and rarely use Chinese language communicating with their families. The reasons the students chose to study Chinese were the importance of Chinese in present day and for their future careers, some of them hope to be the teachers in the institutions. In term of the Students' Chinese Speaking abilities, the Chinese speaking problems encountered by instructors and students were: 1) incorrect pronunciation and accent of some Chinese vowels and consonants, such as "zh ch sh z c s ü üe". 2) The problem of insufficient vocabulary used in communication. 3) The problem of word order in Chinese sentences according to Thai grammar. 4) The length of time the students spent to arrange Chinese sentences is quite long.

2) In term of the needs of instructors and students, the instructors and students agreed that the teaching model should be created to strengthen the students' Chinese speaking abilities. The model should encourage students to constantly practice speaking Chinese through various activities. Also, the teaching methods and assessment methods should be varied, increase teaching time, contents topic in teaching material should be up-to-dated, related to students' daily life, and Chinese cultural basic knowledges should also be provided in teaching material.

Keywords: Chinese-speaking abilities, Problems, Needs, Undergraduates

บทนำ

การขยายตัวทางเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี และวัฒนธรรม ทำให้สาธารณรัฐประชาชนจีนเริ่มเข้ามามีบทบาทต่อเวทีโลกรวมทั้งในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น ปัจจุบันประเทศจีนมีบทบาทสำคัญในด้านเศรษฐกิจการค้าและการร่วมลงทุนเชิงธุรกิจระหว่างจีนและไทย ทำให้ภาคตลาดแรงงานของประเทศไทยมีความต้องการ

บุคลากรที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในด้านภาษาจีนเป็นจำนวนมาก (ธัญญรัตน์ มะลาศรี และ Wei Jingru, 2560) ประกอบกับการที่ทั้งสองประเทศมีความสัมพันธ์ทางการทูตที่ดีต่อกัน ทำให้เกิดความร่วมมือในด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่อง กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักสูตรให้วิชาภาษาจีนเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นวิชาเลือกตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและระดับอุดมศึกษา ซึ่งสถานศึกษาที่มีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนสามารถเปิดหลักสูตรในรูปแบบต่าง ๆ ได้ และผู้เรียนก็สามารถที่จะเลือกเรียนในหลักสูตรนั้น ๆ ได้ตามความสนใจ (สุริพร ไตรจันทร์, 2557) แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพของการเรียนการสอนภาษาจีนกลับไม่เป็นไปตามเป้าหมาย (อัญชลีการ์ ชันติ และคณะ, 2562) เนื่องจากสถานการณ์โดยรวมของการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าใดนัก ทั้งนี้เพราะเหตุปัจจัยที่เป็นอุปสรรคหลายประการ อันได้แก่ การขาดครูผู้สอนที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ การขาดหลักสูตรและนโยบายในการจัดการการเรียนการสอนภาษาจีนกลางที่ชัดเจนและดีเพียงพอ (วรากร แซ่พุ่น และคณะ, 2560) การขาดเป้าหมายของการศึกษาที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตลอดจนตำราและเอกสารที่ใช้สอนในปัจจุบันขาดความเป็นเอกภาพซึ่งทำให้เกิดรูปแบบวิธีการสอนและเนื้อหาที่แตกต่างกัน ปัญหาเหล่านี้ส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์และทักษะทางภาษาของผู้เรียนภาษาจีน (ประพิณ มโนมัยพิบูลย์, 2548) อาจารย์ประจำคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้อธิบายว่าเป้าหมายการเรียนการสอนภาษาจีนในแต่ละระดับชั้นเป็นไปคนละทิศคนละทาง (พัชนี ตั้งยืนยง, 2557) กล่าวคือ ในระดับชั้นประถมศึกษาจะมุ่งเน้นการสอนทักษะทั่วไป ในระดับมัธยมศึกษาเนื่องจากผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาจีนในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย จึงทำให้เวลาเรียนผู้สอนไม่ได้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารมากนัก ในขณะที่ในระดับมหาวิทยาลัยเนื่องจากผู้เรียนจะต้องนำเอาภาษาจีนไปประยุกต์ใช้เพื่อติดต่อสื่อสารในการทำงานในอนาคต ผู้สอนจึงมุ่งเน้นที่จะพัฒนาทักษะด้านการพูดสื่อสารเป็นหลัก จากสภาพของการเรียนการสอนข้างต้นส่งผลให้ผู้เรียนขาดการพัฒนาทักษะทางการพูดที่ต่อเนื่อง ซึ่งเป็นผลให้ผู้เรียนขาดทักษะทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตาม จากสภาพการเรียนการสอนภาษาจีนที่กล่าวมาข้างต้น ปัญหาสำคัญที่นักศึกษาผู้เรียนภาษาจีนในประเทศไทยกำลังประสบ และจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขคือ การที่นักศึกษา还不能สื่อสารเป็นภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่ว (นุจริย สุทธิพันธ์, 2560) กล่าวคือ นักศึกษา还不能ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจได้ อีกทั้งมีการตอบสนองในการพูดภาษาจีนช้าและใช้เวลานานกว่าจะสามารถพูดเป็นรูปประโยค และจากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยในรายวิชาภาษาจีนระดับต้น 2 ซึ่งเป็นวิชาภาษาจีนพื้นฐานที่มีการฝึกทักษะความสามารถการสื่อสารภาษาจีนให้กับผู้เรียนซึ่งเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรีของผู้วิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาจีนที่ไม่ถูกต้อง เช่น ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ zh ch sh z c s และปัญหาการออกเสียงสระ ü üe ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับ (เบญจอาภา พิเศษสกุลวงศ์, 2559) และ (ตุลยนุสรณ์ สุภาฯ และฉวี เสวียหง, 2560) เนื่องจากภาษาจีนกลางจะมีพยัญชนะและสระในภาษาจีนบางตัวที่ไม่ปรากฏในภาษาไทย นอกจากนี้ ภาษาจีนยังมีเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 4 เสียงและเมื่อนำวรรณยุกต์แต่ละเสียงมาประกอบกับคำที่มีพยัญชนะต้นและ

ส่วนท้ายด้วยกันแล้ว จะสื่อความหมายที่แตกต่างกัน ดังนั้น หากออกเสียงวรรณยุกต์ผิดจะส่งผลให้เกิดการสื่อสารที่คลาดเคลื่อนและผิดความหมายไปด้วย อาทิ 打算 (d2su3n) - 大蒜 (d3su3n) 游泳 (y5uy6ng) - 有用 (y6uy7ng) 月 (yu-) - 夜 (y-) 一直 (y#zh!) - 一支 (y#zhi) เป็นต้น

การเรียนภาษาต่างประเทศ ทักษะการสื่อสารถือเป็นสิ่งที่สำคัญ (Larsen-Freeman, 2000) และเป็นพื้นฐานที่จะต่อยอดการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น การประเมินผลลัพธ์ทางด้านความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองของนักศึกษา จำต้องประเมินจากการที่นักศึกษาสามารถใช้ภาษานั้น ๆ ในการสื่อสารในชีวิตจริงได้มากน้อยเพียงใด ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งหวังที่ศึกษาสภาพปัญหาการพูดภาษาจีนของนักศึกษา อีกทั้งความต้องการจำเป็นของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีน โดยหวังว่าการศึกษานี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐาน และสภาพปัญหาการพูดภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษาปริญญาตรี
2. เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาตรี

ประชากรตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

การเลือกประชากรตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยฉบับนี้ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งมุ่งเน้นเก็บข้อมูลกับอาจารย์ผู้สอน และนิสิตนักศึกษาของรายวิชาภาษาจีนพื้นฐานระดับต้น โดยมีรายละเอียดผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และประชากรวิจัยดังนี้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา จำนวน 14 คน โดยมีคุณสมบัติคือ 1) เป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบสอนรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน การฟังพูดภาษาจีน และ 2) มีประสบการณ์การสอนไม่น้อยกว่า 5 ปี) จำแนกเป็นอาจารย์จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 5 คน อาจารย์จากคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 5 คน อาจารย์จากคณะศิลปศาสตร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 1 คน อาจารย์จากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 3 คน

ประชากรวิจัย

ประชากรวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่เรียนสาขาภาษาจีน/การสอนภาษาจีน จำนวน 165 คน จำแนกเป็นคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 75 คน นักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 50 คน นักศึกษาคณะศิลปศาสตร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 20 คน และนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในงานวิจัยฉบับนี้ ประกอบด้วยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 2 ประเภท ได้แก่

1. แบบสัมภาษณ์ข้อมูลพื้นฐานและความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีน แบบสัมภาษณ์มีลักษณะเป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (structure interview) โดยแบบสัมภาษณ์แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 : ข้อมูลเบื้องต้นของอาจารย์ 5 ข้อ

ตอนที่ 2 : ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีน 6 ข้อ ทั้งนี้ แบบสัมภาษณ์ของอาจารย์ ได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน/ภาษาจีน จำนวน 3 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย/การวัดและประเมินผลการศึกษา จำนวน 2 ท่าน เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งค่าความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์อาจารย์อยู่ระหว่าง 0.80-1.00

2. แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานและความต้องการจำเป็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีน ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะแบบมีโครงสร้าง (questionnaires) เป็นการตรวจสอบรายการ (Checklist) และแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open-end) เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถตอบแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมนอกเหนือจากประเด็นคำถาม โดยแบบสอบถามความคิดเห็นฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 : ข้อมูลเบื้องต้นของนักศึกษา 6 ข้อ

ตอนที่ 2 : ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนที่พัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีน 5 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแสดงความคิดเห็นของนักศึกษา 6 ข้อ ทั้งนี้ แบบสอบถามของนักศึกษาได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน/ภาษาจีน จำนวน 3 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย/การวัดและประเมินผลการศึกษา จำนวน 2 ท่าน เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามอยู่ระหว่าง 0.60-1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสัมภาษณ์ของอาจารย์

1. ผู้วิจัยแจ้งให้ผู้ให้ข้อมูลทราบเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยและประโยชน์ที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ในครั้งนี้

2. ผู้วิจัยนัดวันเวลาในการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน พร้อมส่งแนวทางการสัมภาษณ์ให้ผู้ให้ข้อมูลทราบล่วงหน้า

3. ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ด้วยตนเองตามประเด็นที่ได้กำหนดไว้ และประเด็นอื่น ๆ เพิ่มเติมที่ได้จากการสัมภาษณ์ ตลอดจนปัญหาอุปสรรคข้อเสนอแนะต่าง ๆ เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีน

แบบสอบถามของนักศึกษา

1. ผู้วิจัยแจ้งให้ผู้ให้ข้อมูลทราบเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยและประโยชน์ที่ได้รับจากการทำแบบสอบถามในครั้งนี้
2. ผู้วิจัยนัดวันเวลาในการทำแบบสอบถามกับนิสิตและนักศึกษาผ่านช่องทางการติดต่อแอปพลิเคชันไลน์
3. ผู้วิจัยได้สอบถามประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาจีนในการพูดสื่อสารจากนักศึกษาเพิ่มเติม

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลผล ในส่วนของข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content Analysis)

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลพื้นฐาน และสภาพปัญหาการพูดภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษา

1.1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา

ในการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ ณ คณะศิลปศาสตรมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์และคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร รวมทั้งสิ้น 165 คน โดยการศึกษาข้อมูลพื้นฐานจะประกอบด้วย 4 ประเด็น ได้แก่ 1) ก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยเคยเรียนภาษาจีนมาก่อนหรือไม่ 2) ช่วงเวลาที่เริ่มเรียนภาษาจีน 3) เชื้อสายและ 4) การใช้ภาษาจีนสื่อสารในครอบครัว ซึ่งมีผลการวิจัย ดังนี้

1. นักศึกษาส่วนมากเคยเรียนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา ก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย นักศึกษาที่เคยเรียนภาษาจีนมาก่อนมีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 61.82 ส่วนนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนภาษาจีนมาก่อนมีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 38.18

2. ช่วงเวลาที่นักศึกษาเริ่มเรียนภาษาจีนส่วนมากจะเริ่มที่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีจำนวน 69 คิดเป็นร้อยละ 41.82 มัธยมศึกษาตอนต้น 25 คน คิดเป็นร้อยละ 15.15 ประถมศึกษา มีจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 4.85 และในระดับมหาวิทยาลัย มีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 38.18

3. นักศึกษาส่วนมากไม่มีเชื้อสายจีนจำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 70.91 ส่วนนักศึกษาที่มีเชื้อสายจีน มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 29.09

4. นักศึกษาส่วนมากไม่ได้ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารกับครอบครัว มีจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 74.55 ส่วนนักศึกษาที่ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารกับครอบครัว มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 25.45

ทั้งนี้ เหตุผลที่เลือกศึกษาด้านภาษาจีนคือนักศึกษาเล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาจีนในยุคปัจจุบัน เนื่องจากมองเห็นว่าการเรียนภาษาจีนเป็นจุดเด่นในการสมัครงาน สามารถเพิ่มทางเลือกในการสมัครงานได้มาก นอกจากนี้ นักศึกษาบางส่วนเลือกเรียนภาษาจีนเพราะในอนาคตอยากเป็นครูสอนภาษาจีนตาม

โรงเรียนและสถาบันการศึกษาต่าง ๆ อีกทั้งยังมีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่เลือกเรียนภาษาจีนเพื่อที่จะนำความรู้ทางด้านภาษาจีนไปประกอบอาชีพธุรกิจกับคนจีนในอนาคต

1.2. สภาพปัญหาการพูดภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษา

จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่รับผิดชอบรายวิชาภาษาจีนระดับต้น ของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์และคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร รวม 14 ท่าน ประกอบกับผลที่ได้จากแบบสอบถามนักศึกษา พบว่า อาจารย์ผู้สอน และนักศึกษาต่างเห็นตรงกัน ปัญหาทางการพูดภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษาสามารถแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่

1) นักศึกษาออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาจีน เช่น zh ch sh z c s r ü üe ไม่ถูกต้อง

2) นักศึกษามีคลังคำศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสารไม่เพียงพอ และมักจะนึกคำศัพท์ที่จะใช้ในการสนทนาไม่ออก ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายที่ตนเองต้องการสื่อสารได้

3) นักศึกษาเกิดความสับสนระหว่างไวยากรณ์ภาษาจีนซึ่งเป็นภาษาเป้าหมาย และภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ อีกทั้งมักจะเรียงเรียงประโยคภาษาจีนตามไวยากรณ์ภาษาไทย

4) นักศึกษาใช้เวลาในการเรียงเรียงประโยคภาษาจีนค่อนข้างนาน ซึ่งสิ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาข้างต้นมาจากการหลายสาเหตุ อาทิ การที่พยัญชนะและสระในภาษาจีนบางตัวไม่ปรากฏในภาษาไทย ตำราที่ใช้ในการเรียนไม่เอื้อต่อการฝึกทักษะการพูดภาษาจีน วิธีการสอน และการวัดประเมินผลที่อาจารย์ผู้สอนเลือกใช้ยังไม่หลากหลาย และไม่สามารถกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีนได้

2. ความต้องการจำเป็นของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีน

2.1 ความต้องการจำเป็นของอาจารย์ผู้สอนที่มีต่อการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีน

จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่รับผิดชอบในรายวิชาภาษาจีนระดับต้น พบว่า อาจารย์ล้วนให้ความเห็นตรงกันว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดที่ผู้สื่อสารพึงมี เพราะเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่ผู้สื่อสารสามารถใช้ในการสื่อสารได้ง่ายที่สุด ดังตัวอย่าง เช่น

อาจารย์ท่านที่หนึ่งกล่าวว่า “ในการเรียนภาษาจีน ทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนล้วนเป็นทักษะที่สำคัญ แต่หากเปรียบเทียบกันแล้ว ทักษะการพูดถือเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นการบ่งบอกถึงความสำเร็จในการเรียนภาษาจีน”

อาจารย์ท่านที่สองกล่าวว่า “ทักษะการพูดภาษาจีนเป็นทักษะที่ทำให้วัดผลได้ง่ายและชัดเจนว่าผู้เรียนสามารถนำความรู้มาใช้ประยุกต์ได้จริง”

นอกจากนี้ อาจารย์ผู้สอนยังให้ความคิดเห็นว่า ผู้สอนควรกระตุ้นให้นักศึกษาพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนด้วยรูปแบบและวิธีการต่างๆ หนึ่งในอาจารย์ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า “เนื่องจากนิสิตนักศึกษามีระดับ

ความรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย และใช้เทคโนโลยีต่างๆ ประกอบการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะทางการพูด ” นอกจากนี้ ยังมีอาจารย์บางท่านเสนอวิธีการฝึกฝนทักษะการพูดอื่นๆ เช่น การแบ่งกลุ่มหรือจับคู่สนทนาในหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย การฟังแล้วตอบคำถาม (听后回答) การพูดซ้ำจากข้อความที่ได้ฟัง (复述 การบรรยายภาพ (看图说话) ซึ่งจะต้องกระตุ้นให้นักศึกษาฝึกฝนการพูดออกเสียงอย่างสม่ำเสมอ หากนักศึกษาพูดหรือออกเสียงไม่ถูกต้อง ผู้สอนจะต้องรีบแก้ไขการออกเสียงของนักศึกษาให้ถูกต้อง อีกทั้ง ผู้สอนควรมอบหมายให้นักศึกษาฝึกฝนการพูดเพิ่มเติมนอกชั้นเรียน เช่น การมอบหมายให้ผู้เรียนอ่านบทสนทนา การดูคลิปวิดีโอภาษาจีนและฝึกออกเสียงตามหรือการฝึกฝนการพูดในเรื่องที่ตนเองสนใจ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากตำราส่วนใหญ่ในปัจจุบันเป็นตำราที่ออกแบบสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่ไปศึกษาที่ประเทศจีน นักศึกษาเหล่านั้นแม้จะเป็นชาวต่างชาติ แต่เนื่องจากดำเนินชีวิตอยู่ในประเทศจีนจึงสามารถเข้าใจบริบททางภาษาและบริบททางวัฒนธรรมจีนที่ปรากฏอยู่ในตำราได้ง่าย ในทางกลับกัน นักศึกษาที่อยู่ในประเทศของตนเอง รวมทั้ง นักศึกษาที่ศึกษาในประเทศไทย ทำได้เพียงเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีนผ่านตำราเท่านั้น จึงทำให้นักศึกษาเหล่านี้เข้าใจภาษาและวัฒนธรรมจีนได้ค่อนข้างยาก ประกอบกับการที่จำนวนคำศัพท์และไวยากรณ์ในตำรามีจำนวนมาก แบบฝึกหัดที่ส่งเสริมการพูดภาษาจีนในตำรามีค่อนข้างน้อย และเวลาที่ใช้ในการฝึกฝนการพูดภาษาจีนไม่เพียงพอ ซึ่งหนึ่งในอาจารย์ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า “ในการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานมีเนื้อหาในส่วนของคำศัพท์และไวยากรณ์เป็นจำนวนมาก ทำให้ใช้เวลาทั้งหมดไปกับการสอนไวยากรณ์และคำศัพท์ ส่งผลให้เวลาที่ใช้ในการฝึกฝนทางการพูดภาษาจีนนั้นมีน้อยมาก ไม่เพียงพอต่อการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีนของผู้เรียน ” สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งผลให้นักศึกษาไม่สามารถฝึกฝนการพูดภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้ อาจารย์ผู้สอนจึงเสนอว่า ตำราที่ใช้ในการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีนควรเป็นตำราที่มีเนื้อหาและคำศัพท์ที่ทันสมัย มีหัวข้อหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องและเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน อีกทั้งควรมีการจัดทำเอกสารประกอบการสอนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทยโดยเฉพาะ (本土化教材) และแฝงเกร็ดความรู้ทางวัฒนธรรมจีนอยู่ในบทเรียนด้วย

2.2 ความต้องการจำเป็นของนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีน

จากการสอบถามนักศึกษาพบว่า นักศึกษาเล็งเห็นว่าความสามารถทางการพูดภาษาจีนเป็นสิ่งที่สำคัญในการประกอบอาชีพในอนาคต อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนในรายวิชาภาษาจีนระดับต้นในปัจจุบันยังจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนในหลายประเด็น เพื่อให้ นักศึกษาสามารถพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีนได้ นักศึกษามีความคิดเห็นว่า ควรเพิ่มเวลาเรียน และเนื้อหาบทเรียนด้านการฝึกฝนการพูดภาษาจีนให้มากยิ่งขึ้น อาจารย์ผู้สอนควรเลือกใช้วิธีการสอนและการวัดประเมินผลทางการพูดภาษาจีนที่หลากหลาย อีกทั้ง ควรนำแอปพลิเคชันต่าง ๆ เช่น แอปพลิเคชัน quizlet tiktok และ word wall มาประกอบในการจัดการเรียนการสอน เพราะแอปพลิเคชันดังกล่าวล้วนช่วยให้นักศึกษาสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาจีนได้

ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น ตลอดจนภาพยนตร์จีน ละครซีรีส์จีน สื่อออนไลน์ และเทคโนโลยีต่าง ๆ ก็ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้คำศัพท์หรือวลีภาษาจีนใหม่ ๆ นอกจากนี้ ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาฟังการออกเสียงสำเนียงที่ถูกต้องของเจ้าของภาษา เพื่อพัฒนาความสามารถทางการออกเสียงและการพูดภาษาจีนของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

อภิปรายผล

จากการศึกษาสภาพปัญหาทางการพูดภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี และศึกษาความต้องการจำเป็นของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีน แบ่งการอภิปรายผลเป็น 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ด้านสภาพปัญหาทางการพูดภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี พบว่านักศึกษายังคงประสบปัญหาทางการพูดภาษาจีนใน 4 ประเด็น ได้แก่ 1) ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระไม่ถูกต้อง 2) ปัญหาคลังคำศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสารไม่เพียงพอ 3) ปัญหาการเรียบเรียงประโยคภาษาจีนตามไวยากรณ์ภาษาไทย 4) ปัญหาการใช้เวลาในการเรียบเรียงประโยคภาษาจีนนาน

ประเด็นปัญหาที่ 1 พบว่า นักศึกษา ยังคงมีการออกเสียงพยัญชนะ และสระบางตัวในภาษาจีนไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การออกเสียงพยัญชนะ และสระที่ไม่ปรากฏในภาษาไทย ซึ่งได้แก่ พยัญชนะ zh ch sh z c s และสระ ü üe ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องผลวิจัยส่วนหนึ่งของ (อนงค์ พรหมมาวัน, 2564) และ (เบญจอาภา พิเศษสกุลวงศ์, 2558) ที่ศึกษาเรื่องปัญหาการออกเสียง สัทอักษรของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี และพบว่า นักศึกษา ยังคงมีการออกเสียงพยัญชนะ และสระในภาษาจีนผิดพลาด เช่น พยัญชนะ zh sh ch r z c s g และสระ a e i u en un eng เป็นต้น ซึ่งเกิดจากสาเหตุ 6 ประการ ได้แก่ 1) ความสับสนระหว่างการออกเสียงภาษาไทย และภาษาอังกฤษ 2) นักศึกษาไม่เคยชินกับเสียงและวิธีการออกเสียงสัทอักษรจีนที่ไม่มีในภาษาไทย 3) ความยากและความซับซ้อนของสัทอักษรจีน 4) ผลกระทบจากภาษาจีนท้องถิ่นที่ใช้สื่อสารในครอบครัวของนักศึกษาเชื้อสายจีน 5) การขาดสภาพแวดล้อมของการเรียนการสอนการออกเสียงสัทอักษรจีนที่เหมาะสม 6) นักศึกษาไม่มีความชอบ และขาดความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาจีนมากเท่าที่ควร ปัญหาทางการพูดของนักศึกษาในประเด็นดังกล่าวยังสอดคล้องกับการศึกษาของ (Li Ping, 2014) เรื่องข้อจำกัดในการออกเสียงพยัญชนะต้นจีนสำหรับนักเรียนไทย ซึ่งพบว่า นักเรียนไทยมักออกเสียงพยัญชนะ q-x, c-s, และ ch-sh ปนกัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Su Xiangrui, 2013) ที่พบปัญหาว่า นักศึกษามักออกเสียงพยัญชนะ z c s j q x zh ch sh r g k h l และสระ ü ผิดบ่อยครั้ง

ประเด็นปัญหาที่ 2 พบว่า นักศึกษามีคลังคำศัพท์ที่ไม่เพียงพอ จึงไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาจีนได้ในการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยพบปัญหาดังกล่าวบ่อยครั้ง กล่าวคือ นักศึกษาคิดคำศัพท์ภาษาจีนไม่ออก จึงมักจะพูดภาษาจีนสลับกับภาษาไทย การพัฒนาคลังคำศัพท์ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ (ธัญญารัตน์ มะลาศรี และ Wei Jinru, 2016) ได้แสดงความเห็นว่ากระบวนการในการพัฒนาคลังคำศัพท์ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ ผู้จะต้องสามารถจดจำคำศัพท์ที่ได้เรียนไปให้เป็นความจำระยะยาวที่จะสามารถต่อยอดคำศัพท์เหล่านั้น

ประเด็นปัญหาที่ 3 นักศึกษาเรียบเรียงประโยคภาษาจีนตามรูปแบบไวยากรณ์ภาษาไทย ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ (Xu Yangjie ,2019) เรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางการพูดภาษาจีนของนักศึกษาไทยระดับพื้นฐาน และแนวทางการจัดการเรียนการสอน กรณีศึกษาจากเอกสารการพูดของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ที่พบว่าสาเหตุหนึ่งของการเรียงคำในประโยคภาษาจีนผิดมาอิทธิพลของรูปประโยคในภาษาแม่ เช่นเดียวกันกับการศึกษาของ (Chen Yanyi ,2007) บางส่วนที่พบว่าสาเหตุของการผิดพลาดในการเรียงประโยคภาษาจีนมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ และการที่ผู้เรียนใช้กฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายทั่วไปจนเกิดข้อผิดพลาด (Overgeneralization) การละคำสำคัญในประโยค การจำวิธีการเรียงลำดับคำในประโยคผิดเป็นต้น นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ (Li Xiaoyu, 2020) ที่พบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในเรียงลำดับคำในประโยคในหลายลักษณะ เช่น การเรียงประธาน-กริยา-กรรมผิดพลาด การเรียงส่วนขยายคำนาม และคำหลักผิดพลาด การเรียงโครงสร้างประโยคผิด ซึ่งสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ประเด็นปัญหาที่ 4 นักศึกษาใช้เวลาในการเรียบเรียงประโยคภาษาจีนค่อนข้างนาน ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทราบข้อผิดพลาดในประเด็นดังกล่าว จากผลการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยในการสอนรายวิชา 476102ภาษาจีนระดับต้น 2

2. ด้านความต้องการจำเป็นของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีน พบว่าอาจารย์ผู้สอน และนักศึกษามีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่า ควรมีการสร้างรูปแบบการเรียนการสอนที่สามารถส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาจีน ซึ่งรูปแบบดังกล่าวจะต้องมุ่งเน้นให้นักศึกษาฝึกฝนการพูดออกเสียงภาษาจีนอย่างสม่ำเสมอ อาจารย์จะต้องมอบหมายให้นักศึกษาฝึกฝนการพูดเพิ่มเติมนอกชั้นเรียน มีการใช้วิธีการสอน การวัดประเมินผลที่หลากหลาย ก่อให้เกิดการฝึกฝนการพูดภาษาจีน และควรนำแอปพลิเคชัน และสื่อต่าง ๆ ที่มาประกอบจัดการเรียนการสอนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับบทความของ (Niu Xindi,2021) ที่เสนอว่าควรมีการใช้สื่อในการจัดการเรียนการสอน และจำลองสถานการณ์ที่หลากหลายเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการพูดภาษาจีน และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ (Chen Qi ,2021) ที่กล่าวว่าในการจัดการเรียนการสอนควรใช้สื่อต่างๆ เช่น PPT คลิปวิดีโอ และยังคงควรใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสาน ในขณะที่ (Chang Xuehan, 2020) เสนอว่าควรมีการเพิ่มเติมกิจกรรมนอกชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน และทราบข้อบกพร่องในการพูดสื่อสารของตนเอง

นอกจากนี้ เพื่อให้ให้นักศึกษามีโอกาสฝึกฝนการพูดภาษาจีนได้มากยิ่งขึ้น นักศึกษายังเสนอว่าควรเพิ่มเวลาเรียน เนื้อหาในตำราควรมีความทันสมัย มีหัวข้อที่สามารถเทียบเคียงได้กับบริบทในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ในขณะเดียวกัน ควรแฝงเนื้อหาวัฒนธรรมจีน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจบริบททางวัฒนธรรมจีนมากยิ่งขึ้น ด้วย ซึ่งความคิดเห็นของนักศึกษาข้างต้นนี้สอดคล้องกับที่ (Brown ,2000) และ (Li Xiaoci, 2006) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมร่วมกันเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะหากผู้เรียนไม่เข้าใจวัฒนธรรมจีน ก็จะไม่สามารถเข้าใจภาษาจีนอย่างถ่องแท้ได้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ความต้องการจำเป็น และสภาพปัญหาการพูดภาษาจีนของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีการออกเสียงพยัญชนะและสระบางตัวในภาษาจีนไม่ถูกต้อง และนักศึกษามีคลังคำศัพท์ไม่เพียงพอต่อการสื่อสารขั้นพื้นฐาน ส่งผลให้เกิดปัญหาการใช้ภาษาจีนในการพูดสื่อสาร ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนจึงควรกระตุ้นให้นักศึกษาฝึกฝนการพูดภาษาจีนทั้งในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียน อีกทั้งควรกระตุ้นให้นักศึกษาท่องคำศัพท์เพื่อเพิ่มพูนคลังคำศัพท์ของตนเอง

2. จากการศึกษาความต้องการจำเป็นของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา พบว่า ตำราที่ใช้ในการเรียนการสอนปัจจุบันยังไม่เหมาะสมกับผู้เรียนชาวไทย อีกทั้งนักศึกษายังได้เสนอความต้องการในด้านวิธีการสอน การใช้เทคโนโลยีร่วมกับการจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลที่มีความหลากหลายมากขึ้นจากปัจจุบัน ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนจึงควรออกแบบตำรา วิธีการจัดการเรียนการสอน และการวัดประเมินที่หลากหลาย มีการใช้สื่อเทคโนโลยีร่วมในการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ

3. จากการศึกษาสภาพปัญหาการพูดภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษา และผลจากการศึกษาความต้องการจำเป็นพบว่า นักศึกษายังต้องมีการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีนต่อไป ดังนั้น จึงควรนำข้อมูลที่ได้จากผลการศึกษาในครั้งนี้ ไปออกแบบรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนที่ช่วยพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาและพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีนให้กับนักศึกษา และนำไปทดลองใช้เพื่อขยายผลต่อไป

2. ศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการในการเสริมสร้างความสามารถทางทักษะภาษาจีนด้านอื่นๆ เช่น ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน เพื่อนำมาประกอบการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนแบบองค์รวม

3. ศึกษาและพัฒนาแอปพลิเคชันที่สามารถช่วยในการวิเคราะห์ตรวจสอบการออกเสียงพูดภาษาจีนที่ถูกต้อง เพื่อช่วยในการเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีนมากยิ่งขึ้น

Reference

- Brown, D. (2000). Principles of Language Learning and Teaching. New York: Longman.
- Chang X. (2020). An Investigation and Analysis of Hidden Curriculum in Teaching Chinese As A Foreign Language——Thailand Suwannaphum Pittayapaisarn School As An Example. Master's thesis. Henan Normal University. (In Chinese)

- Chen, Q. (2021). The Application and Research of Multi-model Teaching Model in Thai Elementary Oral Chinese Teaching——Taking Inburi School in Thailand as an Example. Master's thesis. Northwest Normal University. (In Chinese)
- Chen, Y. (2007). The Oral Chinese Error Analyses and Countermeasures of Thailand Student's Elementary Chinese-Learning——Based on the Teaching Practice in Mae Fah Luang University in Chiangrai, Thailand. Master's thesis. Xiamen University. (In Chinese)
- Khanti, A., Intasing, S., Konthieng, S. (2019). Guidelines for Developing Chinese Speaking Skills for Basic Communication. CMU Journal of Education 3, (1) : 34-41. (In Thai)
- Larsen-Freeman, D. (2000). Techniques and Principles in Language Teaching. 2nd Ed. Oxford: OUP.
- Li, P. (2014). The Difficulty of Thai students' Chinese phonetic learning. Master's thesis. Yunnan Normal University. (In Chinese)
- Li, X. (2006). Research on Cultural Teaching of Chinese as a Foreign Language. Peking: The Commercial Press. (In Chinese)
- Li, X. (2020). The Influence of negative transfer of mother tongue on Chinese learning of Thai students and its teaching countermeasures. Master's thesis. Jimei University. (In Chinese)
- Manomaivibool, P. (2005). The Important of Chinese in Thailand. [Online]. Retrieved May 1, 2020, from <http://blog.eduzones.com/enn/121114>.
- Malasee, T., & Wei, J. (2017). Teaching Strategy for Developing Thai Students' Chinese Listening and Speaking Skills. ARU Research Journal, 4 (3) : 81-89.
- Niu X. (2021). The Use of scene creation in teaching Chinese as a foreign language. Journal of Tianjin Vocational Institutes, 23 (8) : 57-61. (In Chinese)
- Phisetsakunwong, B. (2015). A Problem of Pronouncing Chinese Phonetic Alphabets of Kanchanaburi Rajabhat University Students. Journal of Kanchanaburi Rajabhat University 5 (1) : 82-90. (In Thai)
- Promawan, A. (2021, February, 25). Errors in the Consonant Pronunciation in Chinese Mandarin Phonetic System (Pinyin) of Thai Learners Learning Chinese [Paper presentation]. LRU Research Conference: Research and Innovation Challenges for the New Local Society, Loei. (In Thai)

- Saepun, W., Noparit, P., Rungbanjit, W., Rungbanjit, W., Saesen, W., Camkaew, C. (2017). A Study of Circumstances and Problems on Chinese Language Teaching and Learning in a Secondary School, Yala Province. Journal of Yala Rajabhat University 12 : 126-136. (In Thai)
- Su, X. (2013). A Study on Teaching Strategies of Primary Spoken Chinese in Thailand-University. Master's thesis. Jilin University. (In Chinese)
- Suphasa, T., Xuehong, Q. (2017). Error Analysis in Chinese Pronunciation of Business Chinese Students, Internal College, Chiangmai Rajabhat University. Journal of Graduate Research 8, (1) : 115-124. (In Thai)
- Suttiphan, N. (2019, July, 12). Factors affecting Chinese language listening skills of Chinese language students, Walailak University --- case study for students participating in In Country Study Program for the academic year 2017 [Paper presentation]. The 10th Hatyai National and International Conference, Hat Yai. (In Thai)
- Tangyuenyong, P., Choonharuangdej, Su. (2014). Chinese Teaching in Higher Education in Thailand. Journal of Letters 37, (2) : 150-184.
- Trichan, S. (2014). Current Situation of Chinese Teaching for Thai Vocational Students. Pathumthani University Academic Journal, 6 (2) : 195-199.
- Xu,Y. (2019). The Spoken Errors in the Chinese language communication process of the Thai Students for Srisaket Rajabhat University. Master's thesis. Shanxi Normal University. (In Chinese)